"Nesnášim hráče, co nejsou schopný dotáhnout písničku až k závěru!", rozhořčoval se jednoho slunného prázdninového odpoledne kamarád Sing, Madův čerstvý vlakový spolujezdec. Kápli si do noty. Mad rád zpívá a Sing s sebou zase veze na vandr pětistrunné bendžo, na které umí hrát už osm písniček! Báječná bilance, což! Melou je dokola asi už po čtvrté, ale pokaždé jinak! Sing si totiž nezakládá bůhvíjak na melodii a libozvučné tónině, nýbrž na "tvrdým rytmu, kerej musí správně kántryjově šlapat" a pak hlavně "na vosobitým přednesu kántrymena", jenž se za žádnou cenu nesmí dvakrát opakovat. Právě tyto klady pak dodávají stále stejnému repertoáru vždy ono neotřelé originální kouzlo.

A nyní, navíc, další vizitka úspěšného interpreta :

" ... já, Mede, vždycky všecko dohraju až do konce. I kdyby čert na koze jezdil. I kdyby trakače padaly a i kdyby mě koleno vrtali. A dělám to, člověče, jen z čistý úcty k tý písničce, která si prostě nezaslouží bejt trapně vokleštěná vo svůj závěr! Bude mě poslouchat třeba někdo, kdo tu skladbu vůbec nezná ... že jo, holčičko," a Sing se povzbudivě zazubil na zhruba dvouleté děvčátko, úpěnlivě střežené babičkou na vedlejším čtyřsedadle. "No a když zhůvěřile vynechám pár posledních slok, nedozví se třeba, že toho chlápka v Bedně vod whisky fakt voběsili, že v Markytánce zařve celej bataljón verbířů pro královskej hermelín nebo mu dokonce uteče podstatnej moment v Hudsonskejch šífech - teda myslim to chcípání lodníků za čmuchání smradu pekelnýho vohně! A ten člověk má pak životní díru ve vzdělání a třeba už to nikdá nedožene. Já, když ten song dozpívám, i když mě zrovna hrozně hryže pravá lopatka a potřeboval bych se tam podrbat, já toho člověka vlastně učím! Já se stávám pedagogem!!"

"Proboha, zadrž proud svý výřečnosti, veliký učiteli národů a radši něco neotřelýho zabrnkej!" přibrzdil Mad Singovu nezřízenou ukecanost. "Copak si s námi zazpíváš, holčičko?" otočil se Mad po vzoru velkého pedagoga k vedlejšímu čtyřsedadlu. "Ták - zahrejte, hoši, něco národního," vybrala za svou vnučku babička, "třebáá - "Když jsem já sloužil" - to Irmička zná." "Proč ne," rozjařil se bendžista, "hurá do toho!!" - "Kolik že to má slok?" optal se jen tak pro kontrolu Mad. "Já nevim, asi dvacet. Však vona nám Irmička napoví, když bude třeba, že jo!" udržoval neustálý kontakt s publikem Sing. "Tak a jedém!"

"Když jsem já sloužil to první léto, vysloužil jsem si kuřátko za to..." - bendžo se příjemně rozbrnkalo, mužné barytony se rozverně rozbručely. A tu se kdesi na začátku vagonu otevřely dveře a až ke kuřeti, co si běhajíc po dvoře vesele krákoře, donesly se striktní

požadavky základního modelu: "Změna průvodčích. Předložte jízdenky, prosím." Druhý rok služby, spojený se zaslouženou odměnou v podobě kačenky, byl našim prostonárodním zpěváčkům popřán v klidu dozpívat. Za to zrovna ve chvíli, kdy se schylovalo teprve ke třetímu služebnímu roku, dorazila na své procvakané cestě vlakem ke hrající a zpívající dvojici trampů početně stejně silná skupinka, čítající na první pohled nevýraznou vyzáblou průvodčí plus eléva tohoto řemesla - obrovitého a zavalitého mladíka těžko odhadnutelné průbojnosti.

"Předložte jízdenky, prosím!" zvýšila mírně hlas v přítomnosti hulákajících trampů přišedší průvodčí. "... vysloužil jsem si HUSIČKU za to!" zadeklamoval Sing a výrazně loupl očima po "modrý votravě". Význam zpěvně hozené rukavice se nedal nepochopit. "...a ta HUSA chodí bosa, a ta kach-na ja-ko mach-na..." Průvodčí zbrunátněla a zapištěla:"Ty jízdenky!!!"

Jenže vagonem právě kráákoralo kuře a slovně napřažený kord vyzývatelky zůstal bez odezvy. Mladý adept cvaklístkovského zaměstnání, držící se prozatím stranou, pocítil, že právě teď je třeba jeho rozhodného mužného slova: "Tak kucíí, neblbněte a navalte paní Jarmile ty lístky," děl bodře. Jenže jako na potvoru sloužili Mad se Singem u bohatého sedláka právě čtvrté léto a kdo zná dobře tuhle písničku, už tuší, co si ti dva v potu tváře vyrobotovali. Ano! Správně. Za věrné služby získali - vepříka. A né ledajakého! Pořádného kňoura, kance - prostě prasisko!! Alespoň to tak z jejich projevu vyznělo: "... a ten VEPŘŘ jako PEPŘŘ!" "Chcete na hubu?!" odtušil zavalitý elév nutnost přejít od rozhodných mužných slov k zásadním chlapským činům.

"Né, Viléme, nech je!!" zhrozila se nad možným konfliktem odpovědná průvodčí Jarmila. "... a ta HHUSA chodí bosa, a ta KACH-NA JA-KO MACH-NA!!" "Cožéé?!" urazila se nadobro průvodčí. "Viléme, vem si je!!" poručily její rozvzteklené oči. Vilém hrozivě zachruněl jako vydrážděný kanec, neklidně skousl a významně se napřímil ve svých dobrých dvou metrech výšky (a metru a půl šířky). "... když jsem já sloužil to páté léto, vysloužil jsem si TELÁTKO za to - a to TELE HHUBOU MELE..." A to byla ta poslední kapka, jíž přetekl sud melancholické trpělivosti eléva Viléma...

... a teď si schválně zkuste tipnout, jak to dopadlo... No - nevykládám to prvně - á abych se přiznal, na tomto místě tradičně přerušuji vyprávění. Dávám posluchačům možnost na plné obrátky rozvinout přediva jejich fantazie a příběh jim nechávám dotvořit. Někdy jsou to docela zajímavá řešení. Posuďte sami:

Šerif osady Devils from Újezdec - "... v tu chvíli Mad vytuší svým neomylným, pudově zafixovaným zvířecím instinktem reálný nebezpečí, vymrští se a vyrve ze zdi záchrannou brzdu. Vilémova rána prorazí Jarmilu podlahou. V nastalém zmatku se Singovi s Madem podaří dozpívat píseň "Když jsem já sloužil" až ke dvacátý sloce a dokonce v tichosti zmizet. Mimochodem konec poslední sloky zní: "... a průvodčí vzteky řičí, vlakvedoucí z vokna zvrací, pan revizór - nastal terór, osožák - pravej hák a to kuře krákoře u nás na dvoře, s mou panenkou mám dnes rande v komoře, juch!"

Operní pěvkyně Erika, cestou na večerní vystoupení ostravské scény - "Pod hrozbou napřažené Vilémovy pravice přestanou oba zpěváci ihned se svou produkcí a raději si nechají poslušně cvaknout jízdenky, za což se jim malá Irmička s babičkou nepřestanou vysmívat do konce cesty."

Major Zeman z pražské kriminálky (navazující na pěvkyni Eriku vedle níž sedí ve vlaku) - "... za což se jim Irmička s babičkou vysmívají až do té doby, než jsou delikventy přezdívanými Mad a Sing vyhozeny oknem. Následuje bleskurychlé zajištění. A pak bych je zavřel až zčernaj!"

Kamarádka Irma, zvaná Kosatka - "... V onu rozhodnou chvíli vystřelí ze svého sedadla malá Irmička, k níž je Vilém prozatím otočen zády a vší silou se mu zakousne - ahá a teď ty schválně hádej kam! Hi, hi, hií!! - No a než se Vilémovi podaří dravou Irmičku setřást, dohrají Mad se Singem celou písničku. Časově je to reálný, protože sou už u pátý sloky a tenhle song jich má ve skutečnosti jen sedum."

Bezejmenný hoch výrazně zeleného zabarvení obličeje - "... Najednou se uprostřed střelným prachem nabité atmosféry z ničeho nic zhmotní marťan Y-tuh a celou tu lidskou chamraď pokropí dávkou z dezintegrátoru. Zmizí úplně všecko - Vilém, Jarmila, Mad, Sing, Irmička, babička, koleje, troleje ... a v prostoru mrtvě doznívají poslední akordy páté sloky pohřební písně "Když jsem já soulo... tedá - sloužil..."

Předvedené způsoby zakončení vypichuji pouze pro ilustraci staré moudrosti - co člověk, to názor. Víte co? Dnes vám onen skutečný konec příběhu neprozradím. Popusťte uzdu bujarému bělouši své fantazie a vyžeňte ho nezkrotného na nekonečná luka představivosti. Ať se napase. A kdyby byl někdo z vás čirý realista bez štipky vlastního tvůrčího vzletu, tomu budu vyprávět závěr příběhu při nejbližší společné cestě vlakem.

P.S. Berte s sebou bendžo!